

Handel og miljø har jeg allerede sagt, hvad jeg mener om, i mit første indlæg. Jeg glæder mig over, at mange ordførere har været inde på de samme betragtninger. Jeg kan også love hr. Steen Gade, at en af de opgaver, vi vil tage på os efter mødet i New York, vil være en styrkelse af det lokale Agenda 21-samarbejde.

Jeg synes, hr. Glerup havde mange meget spændende betragtninger, konkret anskueliggjorte betragtninger om sammenhængen mellem udvikling og miljø. Det er ikke et enten-eller, det er i høj grad et både-og.

Når vi på debetsiden skal se på en række ting, der er gået galt efter Rio, bl.a. ørkendannelsen, som breder sig, og også tabet af biomasse, så afspejler det jo nok så meget fattigdomsproblemer, som det afspejler hurtig økonomisk udvikling i de pågældende lande.

Jeg vil nødig ind i en lang diskussion om joint implementation osv. i forbindelse med klima med fru Severinsen og med hr. Langkilde, men kun sige, at klimakonventionen er bygget således op, at joint implementation som middel ikke kan tages i anvendelse, før vi begynder at tale om reduktionsforpligtelser for den industrialiserede verden.

Når det drejer sig om den første fase, som handler om stabilisering af CO₂-udslippet og udslippet af andre drivhusgasser frem til år 2000, så kan man ikke kreditere sig selv eventuelle fælles projekter med andre lande. Og tanken har naturligvis været at se, om det var muligt at løse de enorme kontrolproblemer, der knytter sig til anvendelsen af joint implementation.

Danmark har slet ikke afvist at deltage i dette arbejde, det er vi faktisk nogen af de førende i, og det interessante er, at de, der er parate til at gøre meget i deres eget land, erfaringsmæssigt også er dem, der er parate til at lave fælles projekter i udlandet. Og de, der er modstandere af at gøre noget i eget land, er oftest dem, der også er modstandere af at gøre noget i andre lande.

Når vi taler om CO₂-afgifter, som fru Hanne Severinsen med rette sagde bør være fælles f.eks. for EU, men helst globalt, det har hun fuldstændig ret i, er det igen de lande, der har gjort noget i deres egne lande, der presser på for, at der skal ske noget på fællesskabsplan, hvorimod det er de kræfter i de enkelte lande, der er imod, at der skal ske noget, som hidtil også effektivt har blokeret for fælles afgifter.

Det er altså ikke sådan, at der står, om jeg så må sige, 2 grupper over for hinanden med den profil, som fru Severinsen beskrev det. Tvært-

imod er de, der arbejder for de fælles afgifter, også dem, der gør noget i deres eget land.

Og hvis man endelig skal sige noget til fru Severinsen til opfriskning af fru Severinsens og hr. Langkildes hukommelse, så var det jo faktisk Schlüterregeringen, der allerede i 1990 angav et meget ambitiøst mål for reduktion af CO₂ med hensyn til 20 pct., ja, dér gik Danmark foran. Nu er det vores opgave at finde midlerne, og dér ville jeg – men nu skal vi ikke ind i en lang debat om det – være meget, meget glad, hvis jeg bare en enkelt gang imellem mødte lidt støtte, når det drejer sig om at opfylde den målsætning.

Men ellers tak til fru Severinsen for, synes jeg, mange meget kloge betragtninger også om sammenhængen mellem økonomi og miljø. Jeg er også enig med hr. Langkilde, når han udpeger nogle af de store problemer, vi står over for.

Og jeg skal ikke gøre andre bemærkninger til det, end at hver af de overskrifter dækker over en række meget svære spørgsmål også for os selv.

Lad mig bare tage biodiversitet. Der har Danmark arbejdet meget aktivt for, jeg er ked af at sige det, vi er nærmest gået lidt foran de andre, på spørgsmålet om at frembringe et grundlag for en biosafety-protokol, som er helt afgørende for, at den bioteknologiske udvikling og forskning ikke kommer til at ske på udviklingslandenes bekostning. Og igen møder vi snævre erhvervsinteresser fra de samme negative, konservativt indstillede lande, når det drejer sig om at finde en fælles, god industrialiserede landeholdning, som er positiv i forhold til udviklingslandenes behov.

Og derfor ville jeg i virkeligheden sige til hr. Langkilde, som virkelig, synes jeg, holdt en god tale her i dag, ligesom fru Severinsen gjorde det, at han faktisk har en stor opgave i at engagere sig internationalt og tale med sine partifæller i andre lande. Der er virkelig perspektiv, hvis det lykkes hr. Langkilde at overbevise dem om de samme synspunkter, som han her gjorde gældende i dag i retning af at presse en fælles udvikling frem.

Jeg er fuldstændig enig med hr. Estrup i, at man skal være varsom med overdreven pessimisme i forbindelse med Rioprocesen. Ikke bare er disse spørgsmål, disse dilemmaer, disse vanskelige valg nu effektivt blevet sat på den internationale dagsorden, Agenda 21-spørgsmål præger også debatten i et meget betydeligt antal af verdens lande, og noget af det flotteste ved de hidtidige møder, jeg har været til i Kom-